

хворого і згода медичної установи з подальшим укладенням договору щодо надання медичних послуг у вигляді трансплантації.

Отже, щоб вдосконалити діюче законодавство необхідно законодавчо закріпити межі припустимості трансплантації, чітко визначити момент настання смерті й час, із настанням якого можна вилучити трансплантат, установити перелік осіб, котрі можуть бути донорами та реципієнтами, врегулювати відносини між ними та лікарем, установити умови правомірності отримання трансплантата, перелік медичних установ, що можуть здійснювати трансплантацію, а також цивільно-правову відповідальність за порушення законодавства в сфері трансплантації.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України, 1996. - № 30. – с. 141;
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України, - №№ 40-44. - с.356)
3. Закон України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» від 16 липня 1999 р. // Відомості Верховної Ради України, 1999. — № 41.- с. 3.
4. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Прийняті 19 листопада 1992 р. // Відомості Верховної Ради України, 1993. – № 4. – с. 19;
5. Красицька Л.В. Цивільно-правове регулювання особистих немайнових прав громадян: Монографія. - Донецьк: Донецький інститут внутрішніх справ МВС України, 2002. – 164 с.
6. Медичне право України : зб. нормативно-правових актів / упоряд. і наук. ред.Н. Б. Болотіна. — К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2001.- 412 с.
7. Стеценко С. Г. Медицинское право: Учебн. / С. Г. Стеценко. - СПб.: Юридический центр Пресс, 2004. - 572 с.
8. Стефанчук Р.О. До питання правової регламентації, здійснення та захисту прав пацієнтів в Україні // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – 2004. – № 3 (11). – с. 39–44

Шляхи удосконалення профілактики адміністративних правопорушень, вчинених неповнолітніми

Порохня В.В., ад'юнкт кафедри юридичної психології НАВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук, доцент **Волошина О.В.**

У сучасний період становлення України як демократичної та правової держави досить гостро постає проблема забезпечення прав і свобод людини, особливо дитини, чіткого правового регулювання статусу неповнолітніх, підвищення ефективності заходів, спрямованих на надійне забезпечення їх захисту, підвищення ефективності діяльності державних органів з попередження правопорушень серед цієї категорії осіб. Адже правопорушення вчинені дітьми – це досить важлива проблема українського суспільства. Це не лише кримінологічне питання але й моральне, педагогічне, соціально-психологічне, пов'язане із формуванням життєвої позиції молодих громадян – найбільш важливої категорії населення. Удосконалення системи профілактики дитячої злочинності є нагальною проблемою. Довгий час адміністративні проступки, які вчиняли підлітки, взагалі були віднесені до числа «інших», незважаючи на їх істотну розповсюдженість. Дійсно, у багатьох неповнолітніх правопорушників, з одного боку, відсутні будь-які помітні схильності до протиправної поведінки, але з іншого, тільки протягом 2013 року під час заходів загальної профілактики працівниками підрозділів кримінальної міліції у справах дітей припинено 92 446 адміністративних правопорушень, за якими відносно 83 417 осіб складено адміністративні протоколи, з яких найбільш розповсюдженими є: дрібне хуліганство (ст. 173 КУпАП) – складено 1145 адміністративних протоколів, паління (ст. 175-1 КУпАП) – 10 176 адміністративних протоколів, порушення норм антиалкогольного законодавства (ст. 178 КУпАП) – 6548 адміністративних протоколів, вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису або не проходження колекційної програми (ст. 1773-2 КУПАП) – 259 адміністративних протоколів [1]. За даними статистики 2013 року, 716 неповнолітніх вчинили кримінальні правопорушення у стані алкогольного сп'яніння (кожен 9 підліток в Україні). Цей факт свідчить про недотримання підприємцями, які займаються роздрібною торгівлею, вимог законодавства у частині реалізації алкогольної та тютюнової продукції підліткам, що слугує передумовою поширення дитячої деліктності. Адже, найкриміногеннішим віковим періодом є проміжок від 16 до 17 років – у цьому віці підлітками вчиняється до 62 % правопорушень від загальної кількості. І вступаючи до школи вже 60 % дітей мають ті чи інші порушення соматичного та психічного характеру Разом з цим, немає певних обмежень чи виключень в залежності від соціального статусу неповнолітніх злочинців – ними стають як безпритульні, діти-сироти і діти, які залишилися без батьківського піклування (а це – близько 90 тис.), майже

7% є круглими сиротами, так і вихідці із цілком педагогічно та матеріально благополучних сімей.

На думку багатьох науковців, загальну економічну шкоду від адміністративних правопорушень можна співставити зі шкодою завданою багатьма видами небезпечних злочинів [2, с.33].

У загальній структурі вчинених в Україні протиправних діянь дуже значне місце зайняли адміністративні правопорушення, адже характеризуються масштабністю, заподіянням істотної шкоди законним інтересам особистості, суспільства та держави, вчинені у різних галузях і сферах діяльності.

За останні роки не відбулося істотного скорочення найпоширеніших порушень громадського порядку (дрібне хуліганство, поява в п'яному вигляді в громадських місцях), адміністративних правопорушень на транспорті тощо. На жаль, профілактичні заходи, що застосовуються державними органами, здійснюються хаотично та у мінімально можливому режимі і не приносять бажаних результатів.

В Україні, в сучасних умовах, необхідно правові норми профілактики адміністративних правопорушень зосередити в окремій галузі права [3, с.40-41] та запровадити єдину систему органів, яка б здійснювала профілактичну діяльність.

Список використаних джерел:

1. Огляд МВС України від 23 січня 2014 року № 58/2-91 «Про стан застосування підрозділами КМСД адміністративного законодавства у профілактиці правопорушень серед дітей та дотримання законодавства».

2. Додин Е. В. Административная деликтология в системе юридических наук / Е. В. Додин // Сов. гос. и право. – 1991. – № 12. – С. 32-36.

3. 27. Остапенко О. І. Профілактика адміністративних правопорушень (адміністративно-правовий аспект) / О. І. Остапенко. – Львів : Львів. ін-т внутр. справ при Укр. акад. внутр. справ, 2001. – 103 с.

Про деякі проблеми реалізації на практиці сучасної кримінально-виконавчої політики України

Карпенко Н.В., здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Розглядаючи роль та місце кримінально-правової політики України у змісті політики у сфері виконання покарань та принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання й відбування покарань, слід визнати, що саме через застосування кримінального покарання реалізується воля держави, що пов'язана з примушенням до виконання винною особою певних дій та навіть спричинення для неї певних страждань. При цьому використання цієї сили з боку державної влади має, як свідчить кримінально-виконавча практика, досить неоднозначні наслідки залежно від змісту покарання, реалізації принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання і відбування покарань, особливо від характеру застосування окремо взятого кримінального покарання, тобто залежить від тих правових умов, що визначені у законі про кримінальну відповідальність.

Виходячи з цього, варто визнати, що одним із головних завдань сучасної кримінально-правової політики України є вивчення цих наслідків та внесення відповідних корективів щодо застосування тієї чи іншої системи репресій [1, с. 575]. Як у зв'язку з цим у свій час зауважив А.А. Піонтковський, призначення цієї політики – визначити умови, за наявності яких держава може розумним чином дозволити особі умисне заподіяння страждань окремим особам та встановити вид і міру останнього. Її вищий і єдиний принцип – доцільність у сенсі відповідності засобів заподіяння індивідуального страждання меті – усуненню соціального зла [2, с. 88]. При цьому однозначно необхідно створити механізм, який би перешкодив можливому свавіллю державної влади [1, с. 575], однією із спроб формування якого можна вважати прийняття Законів України від 08.04.2014 року «Про внесення змін до Кримінального кодексу України» [3] та «Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до Європейських стандартів» [4].

Проте на цьому шляху, враховуючи у тому числі вищезазначені, виникає ряд суттєвих проблем. Зокрема, як встановив В.К. Грищук, досі в науці кримінального права не вироблено єдиного доктринального розуміння поняття феномену «кримінальна відповідальність». Це поняття продовжує залишатися джерелом жвавої дискусії науковців. Більш того, неоднозначне його розуміння, підстав, видів і форм реалізації зазначеної відповідальності не сприяє подальшим науковим дослідженням відповідної кримінально-правової проблематики, а так само певною мірою не сприятливо впливає на правозастосовчу та законодавчу практику [5, с. 256-257]. Крім цього, це має, як правильно